

המסורת השביעית

"על כל קבוצה לשאת את עצמה לחלוטין ולדחות תרומות מבחוץ."

אלכוהוליסטים העומדים ברשות עצמם? מי שמע אי פעם על דבר כזה? אבל אנחנו מוצאים שאכן כך עלינו לחיות. עיקרון זה הוא עדות חיה לשינוי העמוק שחוללה A.A. בכולנו. כולם מכירים את אותה זעקה של אלכוהוליסטים פעילים, הטוענים שלא קיימת בעיה שהכסף לא יפתור עבורם. תמיד היו ידינו מושטות לנדבה. אינספור פעמים היינו תלויים במישהו, בדרך כלל בענייני כספים. כשחברה המורכבת כולה מאלכוהוליסטים מצהירה שהיא מתכוונת לשלם בעצמה את חשבונותיה, אלה הן אכן חדשות.

נראה ששום מסורת של A.A. לא סבלה מצירי לידה כמו זאת. כולנו חווינו בעבר חסרון כיס. אם תוסיף לכך את ההנחה המקובלת, שעל אנשים לתרום כסף לאלכוהוליסטים המנסים להישאר מפוכחים, אפשר להבין מדוע שיערנו שמגיע לנו הר של שטרות. אלו דברים כבירים תוכל A.A. לעשות בכסף זה! אך כמה מוזר, בעלי הממון חשבו אחרת. הם חשבו שהגיעה השעה שנעמוד מפוכחים ברשות עצמנו. וכך נותרה אחוותנו בעוניה, מפני שכך היה צריך להיות.

היתה סיבה נוספת לעונינו המשותף. במהרה התברר שאלכוהוליסטים מוכנים לנהוג ברוחב לב במקרים של הצעד השנים עשר, אך נרתעו מהטלת מטבע לכובע איסוף התרומות בפגישות הקבוצה, למטרות הקבוצה. נדהמנו למצוא את עצמנו שדופים כקליפת אגוז.

כך החלה A.A. כתנועה בפשיטת רגל, וכך גם נותרה, בעוד חברה כיחידים שֶׁגִּשְׁגְּוּ כלכלית.

אלכוהוליסטים הם בוודאי אנשי "הכול או לא כלום". תגובותינו לכסף מוכיחות זאת. כשצמחה A.A. מינקות לבגרות נֶעְנֵנו בין המחשבה שאנו זקוקים לסכומי עתק לבין הדעה שאיננו זקוקים לכסף כלל. על שִׁפְתֵי כולם נישָׂאו המילים "כסף ו-A.A. אינם מתמזגים. יהיה עלינו להפריד בין הרוחני לחומרי". נקטנו צעד חריף זה, כי פה ושם ניסו חברים לנצל את קשריהם ב-A.A. למטרות רוח, וחששנו להיות מנוצלים. מפעם לפעם תרמו נדבנים אסירי תודה למועדונים וכתוצאה מכך היתה לעתים התערבות חיצונית בעניינינו. קיבלנו במתנה בית חולים, וכמעט מיד הפך בנו של התורם למאושפז הנכבד ביותר ואף למיועד להיות מנהלו. קבוצת A.A. מסוימת קיבלה חמשת אלפים דולר לעשות בהם כרצונה. הוויכוח סביב סכום כסף זה עשה שְׁמוֹת במשך שנים. מאימתם של סיבוכים אלה סירבו מספר קבוצות לשמור אפילו אגורה בקופתן.

על אף חששות אלה, נאלצנו להכיר בכך שהיה על A.A. לתפקד. מקומות המפגש עולים כסף. כדי להציל אזורים שלמים מתוהו ובוהו היה צורך במשרד קטן, טלפון ופקידה. אלה הושגו תחת מחאות רבות. ראינו שאחרת לא יהיה לאדם המופיע לִפְתַּחַנו סיכוי. לשירותים פשוטים אלה היה צורך בסכום כסף קטן, אותו יכולנו לשלם מכיסינו. לבסוף נחה המטוטלת מתנדוניה והצביעה היישר על המסורת השביעית כפי שהיא כתובה היום.

בהקשר לכך, אוהב ביל לספר את הסיפור הבא. הוא מסביר שכשהופיע מאמרו של ג'ק אלכסנדר ב"סטרדיי איבנינג פוסט" ב-1941, הגיעו אל המשרד הראשי אלפי מכתבים תזזיתיים של אלכוהוליסטים מוטרדים ומשפחותיהם. "במשרדינו היו אז שני עובדים: מזכירה מסורה ואני. כיצד יכולנו לטפל במבול זה של פניות? היה עלינו להשיג עזרה נוספת בשכר מלא, זה היה ברור. ואז פנינו לקבוצות A.A. בבקשת תרומה. האם יסכימו לגבות מכל חבר דולר אחד לשנה? אחרת לא ניתן לענות על דואר שובר לב זה.

"להפתעתי התמהמהו הקבוצות מלהשיב. כעסתי מאוד. בוקר אחד הבטתי בנחשול המכתבים בעודי צועד הלוך ושוב במשרד, תוך שאני רוטן על חוסר אחריותם ועל קמצנותם של חבריי. ואז תקע מכר ותיק את ראשו הפרוע והדואב בפתח. הוא היה אלוף הנופלים שלנו. יכולתי להבחין שהוא סובל מהנגאובר חמור. זכרתי אחדים משלי, ורחמי נכמרו עליו. קראתי לו לתאי והושטתי לו שטר של 5 דולר. מכיוון שהכנסתי באותו זמן היתה שלושים דולר לשבוע, זו היתה תרומה נדיבה. לואיז נזקקה מאוד לכסף לרכישת מזון, אך זה לא עָכב בעדי. ההקלה העצומה על פניו של ידידי חיממה את ליבי. חשתי נדיב במיוחד כשחשבתי על כל השתיינים לשעבר, שלא נִיאותרו לשלוח אפילו דולר בודד למשרד, והנה אני כאן משקיע בשמחה חמישה דולר לריפוי הנגאובר.

באותו ערב התקיימה הפגישה במועדון ישן ברחוב ה-24 בניו-יורק. בהפסקה סיפר הגזבר באיפוק על מצבה העגום של הקופה (זה היה בתקופה שבה נאסר לערב את A.A. בענייני ממון). לבסוף אמר: 'בעל הבית עומד לסלק אותנו אם לא נשלם את חובנו'. הוא סיים באומרו: 'ועכשיו, חברים, הכבידו קצת יותר על הכובע הערב, אנא מכם'.

"שמעתי כל זאת בבירור, בעודי עוסק באדיקות בהחזרה בתשובה של חבר חדש שישב לצדי. הכובע נע בכיווני והכנסתי יד לכיסי. בעודי עובד עדיין עם המועמד, פשפשתי בכיס ושלפתי מטבע של 50 סנט. איכשהו זה נראה כמטבע גדול מאוד. במהירות שלשלתי אותו חזרה לכיס ושלפתי מטבע של 10 סנט, שצלצל חלושות בתוך הכובע. באותה תקופה איש לא שם בכובע שטרות כסף.

ואז התעוררתי. אני, שבאותו בוקר התגאיתי בנדיבותי, התייחסתי לקבוצתי בצורה גרועה יותר מאשר אותם אלכוהוליסטים רחוקים ששכחו לשלוח למשרדים מכספם. הבנתי שמתת 5 הדולרים לינופלי נועדה להזין את האגו שלי, וזה היה רע עבורו ורע עבורי. אכן ישנו מקום ב-A.A. בו מתמזגים יחד כסף ורוחניות, ומקום זה הוא בכובע התרומות!"

יש סיפור נוסף בעניין כסף. לילה אחד ב-1948 קיימו נאמני "הקרן" (משרד המייסדים) את ישיבתם הרבע-שנתית. סדר היום כלל שאלה חשובה מאוד. אישה הלכה לעולמה וכשקראו את צוואתה התגלה שהיא הורישה ל"אלכוהוליסטים אנונימיים", בנאמנות של "הקרן לאלכוהוליסטים", סכום של עשרת אלפים דולר. השאלה היתה: האם A.A. צריכה לקבל את המתנה?

איזה ויכוח התנהל על כך!

הקופה היתה מדולדלת באותם ימים; הקבוצות לא שלחו די כסף כדי לקיים את המשרד; השקענו בו את כל ההכנסות מהספרות ואפילו בכך לא היה די. יתרות הכסף נמסו כשלג ביום אביב. היינו זקוקים לאותם עשרת אלפים דולר. "ייתכן", אמרו אחדים, "שהקבוצות לא יממנו לעולם את הוצאות המשרד במלואן. איננו יכולים להרשות לעצמנו לסגור אותן; הוא חיוני מדי. כן, בואו נקבל את הכסף. וכך גם כל תרומה עתידית מסוג זה. אנחנו נזדקק להן."

ואז הופיעו המתנגדים. הם הצביעו על כך שההנהלה כבר יודעת על סכום של חצי מיליון דולר שיועד ל-A.A. בצוואותיהם של אנשים שעודם בחיים. אלוהים יודע מה הסכום שלא שמענו עליו. אם לא נסרב לתרומות מבחוץ ולא נדכא אותן בהחלטיות, הקרן תתעשר יום אחד. יתירה מכך, ברמיזה דקה של נאמנינו לציבור הרחב על הצורך שלנו בכסף נוכל להפוך לעשירים מופלגים. בהשוואה לתחזיות אלה היו אותם עשרת אלפים דולר סכום פעוט, אך בדומה לכוסית הראשונה של האלכוהוליסט, אם נסכים לתרומה, היא תחולל תגובת שרשרת הרת אסון. לאן נגיע כך? המשלם גם יקבע את הטון, ואם קרן A.A. תגייס כסף ממקורות חיצוניים, עלולים נאמניה להתפתות לנהל את העניינים ללא התחשבות בשאיפותיה של A.A. ככלל. כשהאלכוהוליסט ישתחרר ממחויבותו לתרום, הוא ימשוך בכתפיו ויאמר: "הקרן עשירה, מדוע עלי לדאוג?". הלחץ של התקציב השמן הזה ודאי יפתה את ההנהלה להמציא כל מיני תכניות לעשיית טוב בכספים אלה, וכך להטות את A.A. ממטרתה העיקרית. וברגע שזה יקרה, תתערער אמינותה של אחוותנו. ההנהלה תהפוך להיות מבודדת, ותהיה קורבן להתקפה כבדה של ביקורת מצד A.A. וגם מצד הציבור. אלה היו האפשרויות, בעד ונגד.

ואז כתבו נאמנינו דף מזהיר בהיסטוריה של A.A. הם הצהירו על העיקרון שעל A.A. להיות תמיד עניה. הוצאות תפעול מזעריות ביחד עם יתרה קטנה לביטחון, זו תהיה מעתה ואילך מדיניות הכספים של המשרד. ככל שהדבר היה קשה, הם סירבו בצורה רשמית לאותה תרומה של עשרת אלפים דולר, וקיבלו החלטה רשמית ומוחלטת שכל תרומה עתידית מעין זו תיִדחה בצורה דומה. אנו מאמינים שבאותו רגע נוצק למסורת A.A., באופן החלטי וסופי, העיקרון של עוני משותף. כשהודפסו עובדות אלה התחוללה תגובה עמוקה. עבור האנשים המורגלים במסעות אינסופיים של איסוף תרומות לקרנות צדקה, הציגה A.A. מחזה שונה ומרענן. מאמרי מערכת תומכים כאן ובחוץ לארץ עוררו גל של אמון בישרתה של "אלכוהוליסטים אנונימיים". הם הצביעו על כך שאנשים שהיו חסרי אחריות הפכו לאחראים, ושבהפיכת עקרון אי-התלות הכספית לחלק ממסורותינו, החיתה "אלכוהוליסטים אנונימיים" אידאל מתקופה שכמעט נשכחה.

המסורת השביעית - (הנוסח הארוך)

על קבוצות A.A. לממן את עצמן באופן מלא דרך תרומות מרצון של החברים בהן. לדעתנו על כל קבוצה להשיג במהרה מטרה זאת. גיוס ציבורי של כספים תחת השם "אלכוהוליסטים אנונימיים" הוא מסוכן ביותר, בין אם יעשה בידי קבוצות, מועדונים, בתי חולים או גורמים חיצוניים אחרים; קבלת מתנות גדולות מכל מקור שהוא, או כל תרומה שבצידה התחייבות כלשהי, אינה נבונה. כמו כן אנו רואים בדאגה רבה גזברים של A.A. הממשיכים לצבור כסף, מלבד יתרה קטנה מטעמי ביטחון, שלא למטרה מוגדרת של A.A. ניסיונו הזהיר אותנו

שוב ושוב שאין דבר הרסני יותר למורשתנו הרוחנית מאשר
חילוקי דעות עקרים על רכוש, כסף וסמכות.